

Governar sense por

El 27 de juny, la xafogor era sufocant, però Ximo Puig i Mónica Oltra notaven una fredor immensa. Tornaven cap a casa després de la nit electoral i, de tan obnubilats com estaven, semblava com si, de sobte, haguera retornat l'hivern. Com si la boira surara a l'ambient, la rosada impregnara els vidres dels cotxes i caiguera un plugim galleg d'aquells que et deixen xop sense que te n'adones. Puig i Oltra fins i tot van sentir la presència amenaçant de la Santa Companya: dues fileres d'ànimes en pena vestides amb túniques blanques i una espelma a la mà. Al ciri, hi posava una data: "2019".

S'acabaven de destapar les urnes i el PP havia recuperat terreny al País Valencià. Ja voreja el milió de vots, traduïts en 13 escons al Congrés, dos més que sis mesos abans, mentre A la Valenciana –la coalició de Compromís, Podem i Esquerra Unida– s'ha quedat amb nou, i els socialistes, amb sis, només un per sobre dels cinc de Ciutadans. El nou Consell rebia un regal enverinat 48 hores abans de celebrar el seu primer any de vida: la dreta, amb 1,3 milions de vots, torna a superar l'esquerra, que no ha aconseguit superar els 1,2 milions.

El 20 de desembre del 2015, qui havia superat de poc els 1,2 milions era la dreta, i qui havia pogut trencar la tanca dels 1,3 milions havia estat l'esquerra. I sis mesos abans, a les eleccions valencianes del 24 de maig, la suma de PP, Ciutadans i UPyD no havia arribat al milió, mentre que el PSPV-PSOE, Compromís, Podem i Esquerra Unida, tots ells per separat, n'havien reunits més d'1.350.000.

Després de 20 anys en el poder, el PP ha deixat un país fet a mida. Ja no controla els ressorts del poder, però el mecanisme mental de molts valencians respon als mateixos impulsos que durant tant de temps va proporcionar-los majories abso-

VÍCTOR
MACEDA
@VictorMaceda

lutíssimes i absolutistes. Els populars han recuperat 300.000 vots en un tres i no res. En 12 mesos. Costa alterar el marc cognitiu que van consolidar i que afecta matèries diverses: des de l'educació concertada fins als bous, des de la religió fins a la identitat valenciana. Així que els partits d'esquerra hi han plantejat retocs, han trobat la repulsa ciutadana.

Després de les eleccions autonòmiques i municipals de l'any passat, els populars valencians van quedar sense nord. La recuperació que ja es va percebre als comicis estatals del desembre va quedar eclipsada de seguida com a conseqüència del *cas Taula*, que va afectar de ple l'ex-alcalde Rita Barberà i que va comportar, entre més coses, la detenció d'Alfonso Rus, ex-president de la Diputació de València i de la direcció provincial del partit.

Un semestre més tard d'aquell escàndol, quan la coalició A la Valenciana somiava esdevenir primera força –"Anem a guanyar al Partit Popular!", cridaven en els seus mítings multitudinaris–, el PP s'ha refet i, per cada dos vots que va obtenir el 24M, n'ha afegit un altre. "Des que governa l'esquerra, guanyem 700 vots cada dia", va dir-li la setmana passada Isabel Bonig, la presidenta del PPCV, a Ximo Puig, durant la sessió de control a les Corts valencianes.

Certament, els populars sempre acostumen a millorar el resultat de les elec-

cions valencianes a les següents estatals. Així, entre els comicis valencians del 1999 i els estatals del 2000, la millora va ser de 180.000 vots; entre els del 2003 i els del 2004, de 100.000; entre els del 2007 i els del 2008, de 140.000; i entre els autonòmics i els espanyols del 2011, de 180.000. En aquest cas, l'avanç de 80.000 vots en comparació al 20D resulta més preocupant, perquè s'afegeix al que ja va haver-hi el desembre en relació al maig, de 180.000 vots, i perquè no prové exclusivament de Ciutadans, atès que el partit taronja només ha perdut 40.000 sufragis. És a dir, que alguna gent que es mantenia a l'abstenció ha optat per mobilitzar-se, o fins i tot, alguns votants de l'esquerra han virat cap al PP com una mostra de seguretat. De fet, capir la magnitud PP-Compromís en funció de les eleccions que es tracte és un dels grans reptes a què s'enfronten els polítics.

El Govern valencià ha de prendre'n nota, però no ha d'actuar amb por, a partir d'ara. No tindrà un Govern amic a Madrid, sinó tot al contrari, i Ciutadans segurament es convertirà en una oposició més tenaç que no ha estat el primer any, en què han acostumat a votar de bracet dels partits que li donen suport. El previsible acord entre Mariano Rajoy i Albert Rivera de seguir que comportarà, però, un reposicionament.

Per als partits d'esquerres valencians que ara ocupen el poder, hi ha una bona notícia doble. D'una banda, trobar-se al capdavant de la Generalitat i la majoria d'ajuntaments, des d'on poden dur a terme moltes actuacions que inspiren confiança i els permeten d'obtenir, de nou, la confiança de la ciutadania: és més fàcil guanyar unes eleccions des del Govern que fer-ho des de l'oposició. I de l'altra, que la legislatura tot just s'ha iniciat, cosa que atorga un marge d'actuació molt gran. Tres anys és una eternitat, i en política, l'infinit.

